

1. Jak dým zvedlo se ticho, zlostnej opar mlčení.
To splín oznámil příchod varovným prstem vztyčeným.
I taková je někdy tvář noci, ikdyž tě nesoudí, netrestá.
Prostě máš jen mizernej pocit, že je to škaredá nevěsta.
2. Pár slov, půlka věty, šálek nudy, cizí muž,
trapná lež místo květin, škoda mluvit, bylo hůř.
I taková už bývají rána, když není z blýskanic úniku.
A tvým snům vyzvání hrana varovným štěkáním budíků.

R: Co na to říct, vždyť už to znáš. To co se řítí kolem nás je čas.

V domě, kde sníh střídám ráz místo růží vyklíčí zimostráz.

3. Zatímco čas drtí tvý kosti, plíce trhá věčnej strach.
Jen vzduch nabitej zlostí, až malém cítíš střelnej prach.
Taková je někdy tvář lásky i takovou mívá někdy tvář.
Kolem úst má dvě stejný vrásky, obě pro smích i pláč.
4. Z tvých snů zbylo dost málo, vlastně už není z čeho brát.
A jen bůh ví, co se stalo jak se to vůbec mohlo stát.
Taková je mince v tvý dlani, nemá žádnéj rub a nemá líc,
hradní stráž zavřela brány v zámku v záchodě právě klíč.

R: Co na to říct...